KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

Kamu Emekçileri Bülteni

e-mail: kamuemekcileri@yahoo.com

Mart 2008 ★ Sayı 25 ★ Fiyatı 0.5 YTL

SSGSS ile sağlıkta yıkım, mezarda emeklilik dayatılıyor!

Herkese sağlık, güvenli gelecek için genel grev!

KESK'e bağlı sendika şubelerinin genel kurulları cansız geçiyor...

Haklarımızı kazanmak, mücadeleyi büyütmek için devrimci bir mücadele programı altında birleşelim!

İşçi ve emekçilere dönük çok yönlü saldırıların yaşandığı bir süreçte KESK'e bağlı sendika şubelerinin genel kurulları gerçekleşiyor. Birçoğu tamamlanmak üzere olan genel kurullardan yansıyanlar kamu emekçileri hareketinin ihtiyaçlarına yanıt vermekten oldukça uzak görünüyor. Böylesi bir tabloda üst kurulların da benzer bir atmosferde gerçekleşeceği çok açık.

Bugün kamu emekçileri hareketinin yaşadığı kırılma ile tıkanan mücadele kanallarının çok yönlü ve birikmiş nedenleri bulunuyor. Bu nedenlerden biri devletin hareketin dinamiklerini kırmak için uyguladığı sistematik baskı ve terördür. Diğer bir yanı ise sermaye iktidarının kamu sektörünün tasfiyesine yönelik saldırılarıdır. Konunun asıl ve belirleyici yanını ise KESK'e hakim uzlaşmacı, reformist anlayışların hareketi gerileten, mücadelenin önüne set çeken politikalarıdır.

Şube genel kurulları tüm bu sorunların tartışıldığı, geçmişin eksiklikleriyle hesaplaşıldığı, ileriye dönük sonuçlar çıkarıldığı, devrimci bir mücadele programının oluşturulduğu bir atmosferde gerçekleşmedi. Kurullar genelde cansız, coşkusuz, üyelerin ve delegelerin sınırlı katılım sağladığı bir zeminde gerçekleşti. Kurullarda yapılan konuşmalar ise genellikle sorunların özüne ve esasına değinmeyen, dile getirilen sorunlara karşı somut öneriler ve çözümler sunmayan, mücadelenin sorunlarına nedenleri üzerinden değil, sonuçlarından bakan, sendikal mücadele anlayışlarının değil kişilerin eleştirildiği bir içerikte yapıldı. Kurulların öncesinde yapılan tartışmaların, gerçekleştirilen ittifakların, kamuoyuna sunulan mücadele programlarının kapsamı da büyük oranda bu darlıkta yaşandı.

Kurullara hareketin yaşadığı kırılmadan doğrudan sorumlu olan sendikal anlayışların (DSD, Yurtsever Emekçiler, EMEP) ilkesiz ittifakları damgasını vurdu. Kamu emekçilerini doğrudan ilgilendiren saldırılara karşı bundan sonra nasıl bir mücadele yürütüleceği tartışılmadı. Kürt halkına yönelik imha ve inkar

saldırısının yoğunlaştığı böylesi bir süreçte işyerlerinde yapılan delege seçimlerinde Kürtler üzerinden karalama kampanyaları yürütüldü. Ulusalcı, gerici, faşist unsurların içinde yeraldığı Sendikal Birlik grubu ile ilkesiz ittifaklar yapıldı.

Delegelerin ve üyelerin kurula hem katılımı hem de kürsü konuşmalarına ilgisi ise oldukça zayıftı. Çoğu yerde işyerlerinden delege çıkarmakta, yönetimlere aday olacak kişiler bulmakta zorluklar yaşandı. KESK'in ve hareketin yasal cendere altına alınmasından, fiili-meşru mücadele geleneğinden uzaklaşmasından doğrudan sorumlu olan uzlaşmacı anlayışlar geçmişlerini aklamak için demagojik söylemlerle yeniden yönetimlere aday oldular. Politikasızlığın, ilkesizliğin en üst boyutta yaşandığı kurullarda reformist anlayışların ortak söylemi "yönetimlerde herkes olsun, ortak liste çıkarılsın, çalışanlar yönetimlere gelsin" argümanı üzerinden şekillendi. Ancak bu ortaklıkların hangi ilkeler üzerinden olması gerektiği, nasıl bir mücadele programı etrafında çalışılacağı hiç gündeme getirilmedi. KESK'in ve hareketin yaşadığı tıkanıklığın sorumlusu "çalışmayan kişiler" değildir. Asıl önemli ve belirleyici olan "çalışacak kişilerin" Kürt sorunundan AB'ye, kadın

sorunundan demokrasi konusuna, anti emperyalist mücadeleden bağımsızlık söylemine, sendikal demokrasinin işletilmesine kadar birçok temel konuda hangi taleplerle nasıl bir mücadele yöntemini benimseyerek bir araya gelip gelmediğidir.

Örneğin DSD grubunun yaptığı kurul konuşmalarında hiçbir rahatsızlık duymadan övündüğü toplu görüşmelerde "masadan çekildik, bunu da biz yaptık" türü demagojileri "iyi çekildiniz ama KESK'i o masaya izlediğiniz uzlaşmacı mücadele anlayışıyla hapseden siz değil miydiniz? Tamam yetkiyi kaybettikten sonra aklınız başınıza geldi ve çekildiniz. Ama yüzümüzü işyerlerine, mücadele alanlarına döneceğiz demiştiniz de ne yaptınız?" sorgulamasıyla karşılanmadı. İşyerlerinde, sektörlerde yaşanan özgün sorunlarla kamu personel rejimi, kamu yönetimi, SSGSS, performansa göre ücretlendirme, sözleşmeli, taşeron vb. işgüvencesiz istihdam biçimleri gibi genel ve güncel saldırıları püskürtmek için nasıl bir mücadele yöntemi izlenmesi gerektiği tartışılmadı. Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin neden sahiplenilmesi gerektiği, halkların kardeşliği şiarının hayat bulması, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı aktif ve eylemli tutum alınması, Telekom, Tekel vb. işçi direnişleriyle eylemli dayanışmanın neden örgütlenmediği dile getirilmedi. Kısaca kamu emekçilerinin ekonomik talepleriyle siyasal talepleri arasındaki bağın nasıl kurulacağı, işyerlerinde kağıt üzerinde üye görünen ancak gerçekte örgütsüz olan emekçilerin mücadelenin öznesi haline nasıl getirileceği, mücadelenin tabana yayılması için ne gibi yol, yöntem ve araçların kullanılması, hak ve özgürlükleri kazanmak için grev hakkının nasıl örülmesi ve örgütlenmesi gerektiği, tüm bunların devrimci bir mücadele programında nasıl somutlanacağı gündeme dahi getirilmedi.

Bu tabloyu tersine çevirebilecek bir müdahaleyi ancak öncü, ilerici, devrimci kamu emekçileri yapabilirdi. Ancak ne yazık ki bu genel kurul süreci de bu anlamda heba edildi. Bu yönlü bir devrimci irade açığa çıkmadı. Böylesi bir iddiayı taşıyanların büyük bir kısmı ise uzlaşmacı, reformist anlayışlara yedeklendi.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak bulunduğumuz alanlarda mevcut güç ve imkanlarımızı hareketin ve mücadelenin sorunlarının tartışıldığı zeminlere çevirmeye çalıştık. Tüm ilerici, devrimci güçlerin seçimleri de aşacak tarzda devrimci bir mücadele programı etrafında birleşmesi için çaba harcadık. Tüm müdahalelerimizi bu bakışla yaptık. Seçimlerin öncesinde işyerlerinde, şubelerde mücadelenin asıl yükünü çeken dinamik unsurlara çağrı yaptık. Ancak bir mücadele programı etrafında ortak davranma iradesi ve niyeti gösteren unsurlarla bir araya geldik ve bu birliktelikleri kamuoyuna somut bir programla ilan ettik.

Şimdi önümüzde üst kurullar ve KESK genel kurulu var. Şubelerdeki kurullar bu anlamda üst kurulların nasıl geçeceği hakkında bir veri sunuyor. Şubelerdeki tablonun üst kurullara ve KESK genel kuruluna yansıyacağı bugünden açıktır.

Ancak öncü, devrimci kamu emekçilerinin görev ve sorumlulukları seçim süreçlerine müdahale etmekle sınırlı değildir. Seçimler ancak kamu emekçilerine devrimci sınıf mücadelesini yükseltme çağrısını yapmanın, hareketi siyasallaştırmanın bir olanağı olarak değerlendirildiğinde bir anlam taşımaktadır. Genel kurul sürecinin başarısı bu görev ve sorumluluk yerine getirilebildiği koşullarda sözkonusu olabilir.

Genel kurul sürecinde ve sonrasında tüm öncü, ilerici, devrimci, sosyalist kamu emekçilerini bekleyen en temel görev bu sorumluluğun gereklerini yerine getirmek olmalıdır.

SSGSS karşıtı mücadelenin birleşik ve merkezi bir hatta, hak alıcı yöntemlerle ilerlemesi için;

Tabanın iradesi açığa çıkarılmalı, mücadele genel grev şiarı etrafında örgütlenmelidir!

Sermaye devleti SSGSS saldırısına hayat buldurmak için son hazırlıklarını yaparken Türkiye'nin değişik illerinde "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek" adı altında platformlar kuruldu. Ancak kurulan platformların temel bir takım eksiklikleri bulunuyor. Bunların başında mücadelenin hedefinin bulunmamasıdır. Zira SSGSS saldırısını püskürtmek, yeni haklar kazanmak için mücadelenin merkezine "genel grev", "süresiz iş bırakma" çağrısının konulması gerekmektedir. Bunun için de mücadele tabandan doğru örgütlenmeli, yerellere doğru genişlemeli ve ete kemiğe büründürülmelidir. Sendikal bürokrasinin mücadelenin önüne set çeken tutumlarına karşı kararlıca mücadele edilmelidir.

Hareketin öncülüğüne soyunan platform bileşenlerinin ise eksiklikleri giderebilmek için doğru adımlar atması gerekiyor. Bu adımların başında sendikal bürokrasinin mücadelenin önünü tıkayan tutumunu, tabanın basıncıyla parçalayacak bir hat izlemek gelmektedir. Sendikal bürokrasinin hareket üzerindeki denetimi ancak fabrikalarda, işyerlerinde, sanayi havzalarında, kısacası tüm yerelliklerde merkezine "genel grev-genel direniş" çağrısını alan, bu çağrının pratikte hayat bulması doğrultusunda oluşturulan bir mücadele programıyla parçalanabilir.

Bu anlamıyla henüz illerde kurulmayan platformların oluşturulması, kurulan platformların ise önüne yerellikleri temel alan somut bir eylem takvimi koyması gerekmektedir. Toplantılar, paneller, toplu bildiri dağıtımları, sağlık kurumlarının önünde yapılacak eylemler, imza kampanyaları, afişler vb. araçlarla sürece müdahale etmeyi tartışan platform bileşenlerinin unutmaması gereken en önemli nokta yerelliklerde tabana dayalı komite, komisyon vb. inisiyatiflerin oluşturulması için çaba sarfetmektir. Mücadelenin gelişmesi ve güçlenmesi için bu tarz örgütlülükler gerekli ve zorunludur. Zira halihazırda geniş bir işçi ve emekçi saldırının kapsamından habersizdir. Üstelik sendikalara üye birçok işçinin durumu da bundan çok farksız değildir. Yüzünü ilk önce kendi tabanına

dönmeyen, üyelerini bilgilendirmeyen ve harekete geçirmeyen sendikaların daha geniş bir emekçi kesimini harekete geçirme şansı yoktur. Gün geçtikçe gerileyen ve eriyen, mevcut durumunu dahi koruyamayan sendikal hareketin gelinen aşamada dışındaki bileşenlere yaslanarak hem kendini hem de mücadeleyi geliştirme misyonuna soyunması gerçekçi değildir. Buna rağmen platformda yeralan hem DİSK hem de KESK bileşenlerinin tabanına dönük bir çalışma yapmaması anlaşılır değildir.

Tüm eksikliklerine rağmen Türkiye'nin çeşitli illerinde oluşturulan diğer platformlarla karşılaştırıldığında İstanbul'daki platformun tablosu daha ileri konumdadır. Zira hem İzmir'de, hem Adana'da, hem de Bursa gibi kimi illerde oluşturulan platformların şekilsizliği ayrı bir sorundur. Ankara'da ise yeni bir platform kurulmuştur. İstanbul dışındaki illerde biraya gelen kurumlar önlerine ne merkezi anlamda ne de yerel anlamda somut bir eylem takvimi koymuş değildir. Düzenli toplanmayan, mücadelenin politik ve pratik sorunlarını tartışmayan, karar alamayan, kendisini denetleyemeyen, hem il düzeyinde

hem de Türkiye genelinde mücadeleyi ortaklaştırmak ve merkezileştirmek için çaba harcamayan bileşenler görev ve sorumluluklarını yerine getirememektedir.

Oysa günün en temel ihtiyacı hem Türkiye genelinde mücadeleyi "genel grev-genel direniş" şiarı etrafında merkezileştirecek ve birleştirecek, hem illere doğru genişleyecek ve il düzeyinde merkezileşecek, hem de illerde sanayi havzalarına, fabrikalara, işyerlerine, emekçi semtlerine, kısaca tüm yerelliklere doğru yayılacak bir mücadele hattıdır.

Örneğin İstanbul'da başlayan imza kampanyasının kapsamı yasanın geri çekilmesini talep etmenin yanı sıra işçi ve emekçilere genel grev çağrısı yapan, bunu onaylatan bir içerikte olmalıdır. Dahası imza kampanyası Türkiye geneline yayılmalı, illerde de yerellikleri güçlendiren ve mücadeleyi merkezileştirilen bir araç olarak düşünülmelidir. İllerde yapılan tüm araç ve materyaller yine buralarda eş zamanlı yapılacak il merkezli mitinglerle bir gövde gösterisine dönüştürülmeli, bu mitingler Türkiye genelinde genel grevin bir provası şeklinde düşünülmeli ve sermaye iktidarına göz dağı verilmelidir. İl mitinglerinde genel greve çıkma çağrısı yapılmalı ve somut bir gün ilan edilmelidir. Mitinglerin ardından kullanılacak tüm araç ve materyaller genel grevi örmenin ve örgütlemenin bir imkanı olarak ele alınmalıdır vb.

Sınıf hareketinin ihtiyacı birleşik ve hak alıcı bir mücadele tarzını hayata geçirmeyi zorunlu kılmaktadır. Aksi durumda parçalı, dağınık ve etkisiz eylemliliklerle süreç heba edilecektir. Sonrasında ise bu sürecin asıl sorumluluğunu üzerlerinde taşıyanlar "biz yaptık ama olmadı" türü argümanların arkasına sığınarak kendilerini aklamaya çalışacaklardır. Kaybeden ise bir kez daha geleceği ve sağlık hakkı çalınan milyonlarca işçi ve emekçi olacaktır.

Artık kaybedecek, boşa geçirilecek tek bir gün bile kalmamıştır. Sınıf hareketinin ve mücadelenin ihtiyaçlarını temel alan tüm bileşenler, öncü, ilerici, devrimci işçi ve emekçiler, ilerici sendikacılar, devrimci güçler sürece bu bakış ve bilinçle yüklenmek zorundadırlar. Öncü işçi ve emekçiler işyerlerinde, fabrikalarında, şubelerinde, sendikalarında sorunu bu kapsamda ele almalı, tüm müdahalelerini buradan doğru yapmalıdırlar.

Platform toplantıları sendikalı veya sendikasız tüm işçi ve emekçilere açıktır. Bu toplantılara katılım sağlamak, buralarda sendikal bürokrasinin mücadelenin önüne set çeken tutumlarına, alt kademe sendika bürokratlarının koltuklarını kaybetmeme kaygısıyla sergiledikleri titrek duruşlara karşı mücadele etmek tüm öncü, ilerici, devrimci işçi ve emekçilerin görevidir. Keza mücadeleyi fabrika fabrika, atölye atölye, işyeri işyeri örecek ve örgütleyecek olanlar onlardır. Artık sahneye çıkması ve inisiyatifi ele alması gerekenler de onlar olmak zorundadır.

8 Mart "Kadın–erkek elele mücadeleye!" çağrısıyla tarihsel anlamına, sınıfsal özüne, devrimci içeriğine uygun kutlanmalıdır!

Kadın, özellikle de emekçi kadın burjuva toplumunda ezilen bir cinstir. Bugünkü burjuva toplumda çok açık ve kaba bir biçimde ifade edilmese de, sonuçta toplumsal değer yargıları, gelenekler, örf ve adetler, bütün bunlara manevi bir koruma zırhı oluşturan din, kadını hep aşağılamakta, geride görmekte, onu aile ve toplum içinde ikinci sınıf saymaktadır. Dahası bu durum genellikle sorun edilmediği gibi, tersine egemen kültür ve değer yargıları içinde olağan karşılanmaktadır. Kadınlar toplumsal yaşamın bütününde, evde, ailede, okulda, üretim alanlarında çifte baskı ve sömürüye maruz kalmaktadır.

Uzun on yıllardan beridir uluslararası işçi hareketinin en yakıcı istemlerinden biri olan "Eşit işe eşit ücret" isteminin temelinde, kapitalist üretim ve sömürü ilişkileri içinde kadın aleyhine yerleşmiş ve kurumlaşmış ayrımcılık vardır. Kadınlar erkeklerle aynı işi yaparlar, fakat onlarla aynı ücreti alamazlar. Bunalım ve işsizlik kapitalizmin yol arkadaşlarıdır, bu ayrılmaz ikilinin baş gösterdiği her durumda öncelikle kadınlar hedef olurlar, işlerini yitirmek yoluyla faturayı önce onlar öderler. Ücret ödemelerinde kadın aleyhinde ayrımcılıkta bulunan kapitalistler, fakat öte yandan kadının cins konumundan gelen ihtiyaçlarına karşı tümüyle duyarsızdırlar, kadın

⇨

sağlığı ve analık konumundan gelen ihtiyaçlar onları ilgilendirmez. Buna rağmen kadın işçinin bugün bu alanda kısmen de olsa bazı kazanımları varsa eğer, bu tümüyle uluslararası işçi hareketinin bu alandaki tarihsel mücadelelerinin bir sonucu ve çok zorlu mücadelelerle bizzat işçi hareketinin çabalarıyla kazanılmıştır.

Kadın sorunu toplumsal bir sorundur; bu onun mevcut toplum ilişkilerin ürünü olan, bu ilişkilerin bütününden kaynaklanan bir sorun olduğu anlamına gelir. Günümüzün burjuva toplumunda bir insan ilişkileri sistemi vardır ve bu somut anlamını kapitalist üretim ilişkilerinde bulmaktadır. Belli bir iktisadi ilişkiler bütününe, bunun ifadesi bir mülkiyet düzenine dayanan ve bu temel üzerinde kendine uygun düşen üstyapısal ilişkiler ve kurumlaşmalarla tamamlanan bir sınıf egemenliği sistemidir bu. Kadın sorunu temelde bu ilişkiler sisteminin bütünü içinde anlamını bulur, bunların oluşturduğu bütünsel toplumsal yapıdan kaynaklanır.

Kadın sorununu bu toplumsal niteliği, özü ve içeriği ile ele alıp kavramak temel önemdedir. Zira bu, kadın sorununun basitçe kadın bireyle erkek birey arasındaki özel bir sorun olmadığını, tam tersine toplumsal ilişkiler sisteminin genelinden kaynakladığını, bu genel ilişkiler sisteminin sonuçta kadın birey ile erkek bireyi de bizzat belirlediğini gösterir. Aynı şekilde bu, kadın sorununu tüm kapsamı ve derindeki toplumsal özüyle anlamak istiyorsak, onu toplum ilişkilerin genel çerçevesinde ele almamız gerektiği anlamına gelir. Dolayısıyla bu sorunu gerçekten çözmek istiyorsak, bu çözümün mevcut toplumsal ilişkilerdeki köklü değişim ve dönüşümle sıkı bağlantısını görebilmek anlamına gelir. Kadın sorunu bu anlamda toplumsal bir sorundur.

Ne yazık ki son yıllarda bu durumu görmezden gelen, kadın sorununa reformist, feminist bakışaçısıyla yaklaşan başta KESK olmak üzere diğer emek örgütleri, mücadeleyi kadınla erkek arasındaki bir soruna indirgeyen ve 8 Martlar'ın içeriğini boşaltan tutumlarıyla sınıf mücadelesine zarar vermektedir.

Sınıf mücadelesi tarihine kanla yazılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü erkek-kadın tüm işçi ve emekçilerin ortak mücadelesini güçlendirmenin, sınıfın birliğini sağlamanın, taleplerini ortaklaştırmanın bir imkanı olarak alınmak zorundadır. 8 Mart'ın tarihsel anlamı, sınıfsal özü, devrimci içeriği bunu zorunlu kılmaktadır. Oysa KESK yönetimine çöreklenmiş liberal, reformist anlayışlar eliyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü tarihsel anlamından, sınıfsal özünden, devrimci içeriğinden koparılmak istenmektedir. 8 Martlar artık tencere ve tavalarla kutlanan, salt erkek hegemonyasını hedef alan bir anlayışla kutlanmaktadır.

8 Mart yaklaşırken, öncü, devrimci emekçilere, emekten yana güçlere önemli görevler düşmektedir. Son 3 yıldır devrimci, ilerici güçler 8 Martlar'ı tarihsel anlamına uygun bir şekilde kutlayarak ona hak ettiği tarihsel onuru geri vermişlerdir. Bu ayrışmada KESK, DİSK gibi sınıfın çıkarlarından yana tutum alması gereken emek örgütleri safını reformistlerin, feministlerin ve kadın örgütlerinin liberal platformundan yana yapmışlardır. KESK ve DİSK içindeki kimi ilerici güçlerin çabasıyla bazı şubeler farklı tutum sergileseler de konfederasyon genel merkezleri feminist, reformist anlayışların eylemlerine imza atmakta ve bu eylemlere katılmaktadırlar.

KESK içindeki ilerici, devrimci, öncü unsurlar tabandan doğru bu sürece müdahale etmeli, 8 Martlar'ın tarihsel anlamına, sınıfsal özüne uygun kutlanması için sendika ve şube yönetimlerine basınç uygulamalıdır. Hem işyerlerinde, hem sendika şubelerinde, hem de miting gibi alan eylemliliklerinde "Kadın-erkek elele mücadeleye!" çağrısıyla 8 Martlar'ı kutlamalıdır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

"Sınır ötesi" operasyon tüm emekçilere yönelik bir saldırıdır...

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için mücadeleye!

Sermaye iktidarının işçi ve emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırılarının hız kazandığı bir dönemde "sınır ötesi" operasyona girişmesi ve arkasından kara harekatı başlatmasıyla şovenizmin tırmandırılması egemenlerin bilinçli bir politikasıdır. Sermaye iktidarı saldırılarını sorunsuzca hayata geçirmek için böylesi ortamlara her zamankinden daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Halkları birbirine kışkırtarak emekçilerin bilincini bulandırmaktadır.

Tüm bunları medyanın da aktif desteğini alarak yapmaktadırlar. Kürt halkının özgürlük mücadelesini karalamak ve boğmak için medya aracılığı ile yoğun bir psikolojik savaş başlatmaları bu nedenle boşuna değildir.

Aynı süreçte düzen güçlerinin kendi arasında giriştiği devlet içinde konumlanma çıkar çatışmasına emekçileri yedeklemek için laik-anti laik, türban vb. tartışmaları başlattılar. Oysa işçi ve emekçilere dönük saldırılarda, gericilikte, Kürt halkının imha ve inkarında, emperyalizme uşaklıkta birbiriyle yarışan, tüm bu konularda bir bütün olarak hareket eden düzen güçleri laiklik, türban vb. konularda emekçileri sahte bir kutuplaşmanın içine çekmek istediler. Kürt halkına yönelik geleneksel inkar ve imha politikalarını yoğunlaştırırken diğer milliyetlerden emekçileri de düzene yedeklemeye çalıştılar. Bu şekilde hem Kürt halkı köşeye sıkıştırılmaya, mücadelesi boğulmaya çalışıldı hem de emekçiler şovenizm ve milliyetçilik zehrinin etkisinde bırakılarak neo-liberal politikaların daha rahat uygulamaya konulması amaçlandı. Tabii ki bu uygulamalar egemenlerin, emperyalist efendilerini yoğun bir ikna çabasından sonra ve onların çıkarları çerçevesinde gerçekleştirilebildi. Bunun için egemenlerle emperyalist efendileri arasında yoğun bir "pazarlık" süreci yaşandı.

Türkiye egemenlerinin ekonomik, sosyal ve politik ihtiyaçları çerçevesinde geliştirilen "sınır ötesi" operasyon çok amaçlı bir işleve sahiptir. Daha önce pek çok defa sınır ötesi operasyon yapılmasına rağmen bu defaki tam anlamıyla bir toplum mühendisliği çabasına dönüşmüş gözükmektedir. Bu yönüyle bu operasyon uzun süreli bir iç operasyon niteliği de taşımaktadır. Uzun süredir dinsel gericiliğin etkisi altına sokulmaya çalışılan emekçiler aynı zamanda yoğunlaştırılmış bir milliyetçileştirme-

şovenleştirme kıskacına da alınmış durumdadır.

Bu süreçte yeni zamlar ve vergiler getirilerek savaş ekonomisi uygulamaya konulmuştur. Elektriğe %20 zam yapılması ve asgari ücrete sendika bürokratlarının onayıyla yapılan sefalet zammı buna örnek gösterilebilir. Türkiye imzaladığı GATS ve MAI hizmet sözleşmelerinin gerekleri doğrultusunda hizmet alanında özelleştirmeleri hızlandırmış ve SSGSS bu süreçte daha yoğun bir şekilde gündeme getirilmiştir. Egemenler özelleştirme, sendikasızlaştırma, esnek çalışma, düşük ücret ve güvencesiz istihdam vb. saldırılarını emekçilerin her türlü saldırıya karşı direnme gücünün zayıfladığı bu milliyetçi-şoven ortamda daha rahat gerçekleştirmeyi ummuşlardır.

Kürt halkına yönelik operasyon aslında tüm işçi ve emekçileri etkilemektedir. Kürt ulusuna sıkılan her kurşun, atılan her bomba emekçilere ağır faturalar, hak gaspları düşük ücret olarak geri dönmektedir. Egemenlerin, kazanılmış haklarımıza yönelik gerçekleştirdiği her saldırı "sınır ötesi" operasyon gibi gerici çatışmaların arkasına gizlenerek gerçekleştirilebilmektedir.

Emekçilerin birliği artık her zamankinden daha da fazla hayati önemdedir. Biz kamu emekçileri olarak Kürt'ü, Ermeni'si, Çerkez'i, Laz'ı ve Türk'ü ile kazanılmış haklarımızı korumak ve yeni haklar elde etmek üzere "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarıyla militan bir mücadele yürütmeliyiz.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

"Sınır ötesi" operasyon tüm emekçilere yönelik bir saldırıdır!..

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Fiyatı: 0.5 YTL * Sayı: 25 * Mart 2008 * Yayıncı: EKSEN Basın Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S. Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAB EKİNCİ * EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Meltaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 6217452 * Baskı : Özdemir Matbaacılık Adres: Davutpaşa Cad. Güven San Sit. C Blok No 242 Topkapı İstanbul Tel: 577 54 92